

door Rudolf WEISE

1943

Er vliegen dus regelmatig formaties bommenwerpers over onze stad. Door het afweergeschut en jachtvliegtuigen van *Jagdgeschwader JG26* van vliegbasis Wevelgem wordt meer dan één toestel neergehaald. Dit is onder meer het geval op vrijdag 14 mei te 12.40 uur.

Een viermotorige Amerikaanse B17-bommenwerper van de 95e *Bomb Group*, opgestegen van vliegbasis *Framlingham* en op terugweg van een bombardementsopdracht op industriecentra rond Antwerpen, wordt door het afweergeschut of een jachtvliegtuig afgeschoten en spat uiteen. Een stuk komt neer aan het kerkhof Stuiverstraat, de rest van het vliegtuig op de Gistelsesteenweg te Stene ter hoogte van de huisnummers 104-116. Acht van de tien bemanningsleden-valschermspringers bereiken behouden Oostendse grond. Twee andere landen aan het station te Stene. Eén ervan, Robert Hilton, is zwaar gewond en sterft ter plaatse. Hij wordt te Oostende begraven. Een inwoner van Stene, Louis D'Everlange, die de stervende behulpzaam is, wordt aangehouden en naar Duitsland gevoerd. Daar wordt hij één maand later gedood in de omgeving van Oranienburg. Andere leden van de bemanning komen neer bij de houtloodsen van de firma Snauwaert aan de 'Bolle' en in het spergebied aan het Fort Napoleon. Allen worden door de Duitsers aangehouden.

Die dag is gans de stad in rep en roer, want iedereen wilde de Amerikanen van dichtbij zien. Vooral het bemanningslid dat terechtgekomen is op het dak van het huis nr.53 in de Kairostraat en zich daarbij kwetste aan zijn been krijgt aandacht. Het komt tot relletjes met de vele toeschouwers en enkele zwarthemden (collaborateurs) krijgen allerlei liefs te horen. Men gaat zelfs tot handtastelijkheden over wanneer oud-renner Staf Vanslebrouck één van Hitlers aanhangers de kracht van zijn vuisten laat voelen. Wanneer een dreumes uit de groep toeschouwers roept: 'Hoe laf, dertig Duitsers tegen één Amerikaan' gaat de menigte aan het fluiten en jouwen.

Het jaar 1943 verloopt verder zonder dat de Vuurtorenwijk bommen te verduren krijgt.

JAGDGESCHWADER JG26 'SCHLAGETER' – EEN TOELICHTING

Jagdgeschwader JG26 'Schlageter': Duits jachteskader genoemd naar luitenant Albert Leo Schlageter die na WOI in Oberschlesien in de Duitse weerstand als *Freikorpskämpfer* dient, verraden wordt, door de Franse bezettingsmacht aangehouden en in mei 1923 op de 'Golzheimer Heide' gefusilleerd wordt. Hij heeft een treinspoor opgeblazen.

Op 05 mei 1942 is *Jagdgeschwader JG26 'Schlageter'* verdeeld over drie groepen met elk drie *Staffels* (escadrilles) van 12 vliegtuigen. De staf ligt op het vliegveld van *Audembert* (bij *Cap Griz Nez*). De groepen liggen respectievelijk: groep I op de vliegbasis van *Arques* (bij *St.Omer*), groep II op *Drucat* (bij *Abbeville*), groep III op *Moorsele-Wevelgem* (bij Kortrijk). Ze vliegen op *ME 109* en *FW 190*. Groep III wordt bevolen door *Gruppenkommandeur*, de aas *Hauptmann* (kapitein) Josef 'Pips' Priller, (1200 opdrachten, 101 overwinningen, † 1961). De *Staffels* 7, 8 en 9 van groep III worden respectievelijk bevolen door de *Staffelkapitäne*: *Oberleutnant* Klaus Mietusch, 72 overwinningen, gesneuveld op 17 september 1944 in een luchtgevecht met Amerikaanse P-51 *Mustangs* boven *Rath-Aldekerk* (Duitsland), *Oberleutnant* Karl Boris, 43 overwinningen en *Hauptmann* Kurt Ruppert, 21 overwinningen, gesneuveld op 13 juni 1943. Tussen 1939, aanvang van de oorlog en de capitulatie van Duitsland op 08 mei 1945, schieten de piloten van *Jagdgeschwader JG26* maar liefst 787 vliegtuigen neer. Het gros van de geallieerde vliegtuigen dat boven West-Vlaanderen neergehaald wordt door jachtvliegtuigen, is slachtoffer van dit eskader.

Gruppenkommandeur-Hauptmann Josef Priller

1944

1944 is het jaar van 'Pit en stake'. 'Pit en stake' is een door de Duitsers bevolen veldwerk. Het bestaat er in boomstammen (*staken*) van een zekere lengte in een put (*pit*) aan te planten op vrije terreinen. Het doel ervan is deze terreinen onbruikbaar te maken voor een landing door geallieerde zweefvliegtuigen. Op het wegnemen van een dergelijke paal staat de doodstraf. Gezien het gebrek aan brandstof wordt dit door de stoutmoedigste onder ons toch af en toe gedaan. Dit gebeurt dan meestal 's nachts. Ik heb het als 15-jarige ook nog eens helpen doen maar dan niet vlak onder de Duitsers hun neus. Wat men niet weet, immers niet deert!

Het is ook het jaar van de geallieerde landing in het Franse Normandië op 06 juni. Het is ook nog het jaar van onze bevrijding. Deze verheugende gebeurtenis grijpt plaats op vrijdag 08 september wanneer de Canadese *Manitoba Dragoons* onder kolonel A.Roberts zonder strijd Oostende binnentrekken.

Dezelfde dag wordt de Vuurtorenwijk een laatste maal zwaar geteisterd wanneer de bezetter er tussen 14 en 15u nog *in extremis* in slaagt de snelbootbasis in de lucht te laten vliegen. Daarbij sneuvelen op de wijk nogal wat ruiten, vliegen de pannen van de daken en worden deuren en ramen ontzet. Op de Congolaan (huidige Dr.Eduard Moreauxlaan), naast de tramsporen ter hoogte van café Stella (Martha's), ligt een zware ijzeren balk van de basis die door de kracht van de ontploffing letterlijk in een knoop gedraaid en door de luchtverplaatsing tot daar gevlogen is. Door deze ontploffing worden er ook nog eens elf burgers door vallende brokstukken gedood.

Het zijn:

Bassens Cyriel	° 08-06-1884. († te Oostende)
Chys Arthur	° 22-03-1903. († te Oostende)
Dossche Marcel	° 10-09-1920. († te Oostende)
Keters Alex	° 08-02-1913. († te Oostende)
Lavalle Ernest	° 19-08-1881. († op 't Sas)
Naert Oscar	° 19-01-1913. († Oostende)
Roman Maurice	° 03-07-1915. († op 't Sas)
Timmerman Gustaaf	° 15-04-1905. († op 't Sas)

Van Baelenberghe Florent ° 12-12-1895. († te Oostende)
Vermeersch Achiel ° 30-03-1908. († te Oostende)
Vermote Cyriel ° 03-02-1923. († op 't Sas)

DE VERNIETIGING VAN DE SNELBOOTBASIS – EEN TIJDSBEELD

Vuurtorenaar, adjudant van de Oostendse brandweer op rust, Roger Willems was als kind getuige van dit, op de Vuurtorenwijk, diep ingrijpende voorval. In 1998 schreef hij hierover onder meer het volgende waaruit ik met zijn toestemming een gedeelte citeer: “ 8 september 1944: de ‘dag der bevrijding van Oostende’, staat er in de annalen. Of er bijstaat dat dit ook de ‘dag van de ontploffing van de zogeheten ‘duikbootbasis’ was, weet ik niet.

Ik was toen 12 jaar oud en herinner mij hoe we tot bij ons op de Vuurtorenwijk het vreugdegejoel van de Oostendse bevolking hoorden. Canadese troepen werden met gejubel van blijdschap ontvangen. Een vier jaren durende oorlog was eindelijk voorbij! Iedereen was gelukkig, ook wij van de Vuurtorenwijk. Hoog tijd dat het gedaan was. Er was zowat aan alles een nijpend gebrek. Voedseltekort, klederen en schoeisel. Alles was tot op de draad versleten. Het was dus niet te verwonderen dat de meeste mensen slechts aan één zaak dachten: op zoek gaan naar de voorraden die de Duitsers hadden achtergelaten. Vooral in het afgebakend ‘*Sperrgebiet*’.

Gedurende de bezettingsjaren hadden ‘*pit en stake*’ mensen (opgeëiste werklui), vanaf de Voorhavenbrug tot tegen de huizenrij van het Militair Hospitaal, een hoge stenen muur moeten metsen. Op bepaalde plaatsen waren toegangen voorzien die destijds door soldaten bewaakt werden. Er stonden van die kleine betonnen wachtkotjes met kijksleuven.

Rechtover de Noord Edestraat was er zo’n toegangspoort. Langs daar waren op 8 september heel wat Vuurtorenaars het verboden gebied binnengetrokken op zoek naar alles wat ze nodig hadden. Ook mijn ouders deden dat en ik moest hen vergezellen. In bunkers werden bruine conservenblikken gevonden. Ze bleken alleen brood te bevatten. Verderop bleek dat in het gebouw gekend onder de naam ‘kantine van de vismijn’ heel wat te rapen lag. Men was er druk aan het plunderen. Mijn ouders namen één van die rechthoekige grote manden in beslag waarmee het Duits leger allerlei transporteerde. De mand werd gevuld met kledij, lakens, dekens en flessen likeur. Terwijl ik als bengel van twaalf jaar oog had voor andere zaken zoals een prachtig vuurpijlenpistool dat ik opraapte doch vader riep me het weg te werpen.

Tussen het gewirwar van mensen viel mij een grote bruinverniste dubbele deur op die op een kier stond. Er hingen een paar elektrische draden voor. Op het moment dat ik de deur wou openduwen riep een onbekende man mij toe: ‘Blijf daar uit! Het zou kunnen springen!’ (ontploffen)! Toen de man uit het zicht verdween won mijn nieuwsgierigheid het van mijn angst. Ik duwde voorzichtig de hoge bruine deur open en trad in de ruimte die tot mijn grote verbazing een soort wapenmagazijn bleek te zijn. Mousergeweren in een rek, bajonetten op een hoop, handmitrailleurs achter de toonbank, munitie in dozen. Kortom, dingen die mij meer interesseerden dan wat de meeste mensen zochten. Ik had juist de tijd om een soort marinedolk in schede in mijn broekzak te moffelen toen mijn vader verscheen die mij met harde stem ter orde riep. In die tijd was ik te jong, doch later vernam ik dat enkele volwassenen zich wel degelijk hadden bediend in dit wapendepot.

Op versleten klompen was ik naar ginder getrokken. Tenslotte keerde ik alleen huiswaarts met aan mijn voeten een paar te grote legerkousen en twee maten te grote lederen bottines. Rond mijn hals hingen twee paar, zelfde soort, spiksplinternieuwe hoge schoenen en in elke hand droeg ik een fles ‘*Schnaps*’. In mijn zak zat de gevonden blauwstalen marinedolk die ik een week later stomweg zou ruilen tegen stukken zwarte harde chocolade met een Canadese tanksoldaat. Iets wat ik nog steeds beklag.

Locatie van de snelbootbasis in het Zeewezendok. Bemerkt de drie vlottende en afzinkbare deuren van de snelbootbunkers rechts boven in beeld.

Ik moet mij ter hoogte van de Dr.Edouard Moreauxlaan bevonden hebben wanneer ik op de Koninklijke baan, vanuit de richting Bredene, een snelrijdend voertuig zag komen. Het bleek een gecamoufleerde Duitse lichte vrachtwagen te zijn. Een klein model met een dekzeil in camouflagekleuren. De wagen stopte vlak naast de toegangspoort. Drie, in camouflage-uniformen geklede, Duitse soldaten sprongen eruit met 'Schmeissers' (9mm handmitrailleurs) in de hand. De chauffeur bleef in de auto zitten.

Ik stond te kijken, verlamd door schrik, met mijn buit rond de hals en in mijn handen. Ik had gehoord dat de Duitsers zonder pardon plunderslaars doodschoten. (Noot: dit is inderdaad gebeurd aan de haven waar twee broeders, de heren Snauwaert Gustaaf ° 17-03-1915 en Leon ° 01-05-1920, verdacht van plundering op 05 september 1944 door een Duitse officier doodgeschoten werden). Ik dacht ook aan mijn ouders, maar gelukkig hadden deze Duitsers andere dingen te doen dan zich bezig te houden met het straffen van plunderslaars. Toevallig was daar Victor Vranken in de buurt (de vader van de latere A.S.O.-goalkeeper Vranken) en één der soldaten riep hem bij zich. De Duitser gaf hem opdracht iedereen te verwittigen zo snel mogelijk uit het 'Sperrgebiet' te 'verschwinden' want er zou 'ein grosses Gefahr' dreigen. Daarop liepen de drie Duitse commando's door de toegangspoort en verdwenen achter de muur.

Victor Vranken had de boodschap begrepen en riep naar de bewoners in de omtrek dat ze moesten gaan schuilen. Hij nam zijn fiets en reed het 'Sperrgebiet' binnen om de mensen te verwittigen voor het nakend gevaar. Zonder twijfel is het aan hem te danken dat er toen geen slachtoffers vielen onder de plunderslaars.

Ik droeg mijn schamele buit vlug naar huis en keerde terug naar de toegangspoort Noord Edestraat waar intussen mensen kwamen aangelopen. Victor had zijn werk gedaan. Ik was ongerust over het lot van mijn ouders. Iemand zei dat sommigen zich hadden verscholen in een bunker. En dan plots verschenen de drie Duitse commando's en klommen zonder meer in het wachtende voertuig dat vertrok richting Bredene. Wat zij hadden uitgevoerd zou weldra blijken.

Als allerlaatste der vluchtelingen kwamen eindelijk mijn ouders te voorschijn. Nat van het zweet, hijgend van inspanning, sleurend aan hun volgeladen mand. Vader riep al vloekend: 'Waar zat gij al die tijd, snotter?' Ik herinner mij hoe ik de mand hielp dragen terwijl vader bleef briesen. Wij

waren juist ter hoogte van het huis nr.3 in de Noord Edestraat wanneer het gebeurde. Een schouwspel dat ik nooit zou vergeten.

Opeens zag ik boven het ‘Sperrgebiet’ een reusachtige zwarte zuil vol vuur de lucht ingaan. Na enkele seconden klonk een enorme explosie. Hoeveel juist van dergelijke explosies plaatsgrepen kan ik helaas niet zeggen want na de eerste ontploffing was het alsof de wereld rondom ons verging. De luchtverplaatsing moet geweldig geweest zijn want op hetzelfde moment vlogen overal alle vensterruiten aan scherven. Voordeuren, garagepoorten, ramen, rolluiken werden uit hun hengsels gerukt. Massa’s dakpannen vielen aan diggelen op het voetpad. Stukken steen, keien, stukken beton, verwrongen ijzer vlogen door de lucht tussen de huizen door.

Met haar handen haar hoofd beschermend, vluchtte mijn moeder al gillend van angst de gang in van het huis nr.3 waarvan de voordeur was opengevlagen. Daar woonde toen Espérance Ketels die niet thuis was op dat moment. Ik sprong in de kelderkeuken waarvan het venster en het rolluik door de luchtverplaatsing waren vernield. Vader had zich op zijn knieën verschuild achter de grote mand, een toegevouwen Duitse deken op zijn hoofd houdend. Zijn pet was tien meter ver weggevlagen. De woning vulde zich met kalkstof van de neergeplofte plafonds. Mijn oren suisden door het geweld der explosies. De Duitsers hadden het ons gelapt!

Toen werd het stil. Iedereen kwam op straat. De lucht hing vol stof. Straatdek en voetpaden lagen onder een dikke laag kiezel. Met verstomming keken de mensen naar de verwoesting aan de huizen. Alsof er op vijftig meter een bom was gevallen. Wat de materiële schade voor wat de Vuurtorenwijk alleen betreft, moet dit in de miljoenen frank zijn geweest. Of dat als oorlogsschade door Duitsland vergoed is geweest, weet ik niet.

Niemand van ons drie was gekwetst. Vader kon van geluk spreken want midden in de mand was een stuk beton van een paar kilo gevallen. Een halve meter verder gevlogen en vader had minder geluk gehad. Nadien hebben we vernomen dat hier en daar dodelijke slachtoffers zijn gevallen. In feite was de ontploffing van de zogeheten ‘duikbootbasis’ voor de Vuurtorenwijk een trieste tegenvaller. In enkele seconden tijd werd het op 8 september 1944 een noodgebied. Ongelooflijk en onvoorstelbaar wat de woonwijk in zo’n korte tijd te verduren kreeg op een ogenblik dat de oorlog ter plaatse voorbij was.

Bij deze herinneringen en als ooggetuige van de ontploffing van de ‘duikbootbasis’ blijven bij mij een paar bedenkingen zwaar doorwegen. Met als belangrijkste vraag die men kan stellen: ‘Kon deze spijtige gebeurtenis niet vermeden worden?’” Einde citaat.

Roger stelt zich dan verder vragen over de non-interventie van onze Weerstand en/of de Canadese troepen die Duitse actie hadden kunnen voorkomen of stoppen.

Op 20 september 1944 om 13.05 werpen Duitse jachtbommenwerpers nog lichte brisantbommen op de wijk zonder slachtoffers te maken. Daarna was het definitief gedaan. De naar veiliger oorden gevluchte wijkbewoners komen stilaan terug. Na vier jaar oorlogstrauma’s kent de Vuurtorenwijk eindelijk rust en kan haar heropbouw aanvangen.

BESLUIT

We besluiten ons verhaal met een citaat uit ‘Boodschap van de RAF aan onze vrienden op de Belgische kust’:

“...We smeken al diegenen die dierbare wezens verloren hebben
tengevolge van onze aanvallen hun droefheid niet in bitternis
te laten overgaan, dat ware hetgeen de vijand wenst.

Wij kunnen u alleen verzekeren dat wij ons uiterste best doen onze bommen zo nauwkeurig mogelijk uit te werpen op de voor de vijand waardevolle doelwitten en zo zullen wij voortgaan tot de overwinning zal behaald zijn”.

Spijtig genoeg vielen de bommen maar al te dikwijls op woonwijken naast het doel. Zelfs op plaatsen waar er helemaal geen militair doel was, waarbij er te veel onnodige en onschuldige slachtoffers onder de bevolking vielen. Het feit dat de vliegtuigbemanningen slechts beschikten over technisch beperkte richtapparatuur kan niet als excuus ingeroepen worden. Tijdens de oorlog deden techniek en wetenschap zoveel nieuwe uitvindingen zoals bvb radar (*Radio detection and ranging*) en de A-bom. Het moest dan ook niet zó moeilijk zijn om die richtapparatuur te verbeteren. Soms leek het echter alsof ze helemaal geen richtapparatuur gebruikten en de bommen maar lukraak uitwierpen. Zoals gebeurde bij het bombardement in de nacht van donderdag 30 op vrijdag 31 maart 1944 rond middernacht. Toen vielen bommen op de Gerst-, Leffinge-, Nijverheids- en Tarwestraat en de Torhoutsesteenweg waarbij 35 doden en talrijke gewonden vielen. Er dient ook opgemerkt dat men meestal bombardeerde van op meer dan 3 à 4km hoogte hetgeen de precisie sterk negatief beïnvloedde. Dat de vliegtuigen door de Duitsers fel beschoten werden en de bemanningen schrik hadden voor een afschot. Dat er bij hen soms ook gekwetsten en doden te betreuren vielen. Allemaal gegronde redenen om er zich zo vlug mogelijk vanaf te maken. Dit was onder meer het geval bij sommige bombardementen op de elektriciteitscentrale van Bredene-Oostende op 03 oktober 1941, 27 maart 1942, 27 april 1942, 07 mei 1942 en 05 juni 1942.

Zoeklichten, afweergeschut en nachtjagers, de schrik van alle bommenwerperbemanningen en van de bevolking.

De navigator-bommenrichter, *flying officer* Peter Saunders († maart 2005) uit de *leading aircraft* (leidend vliegtuig-escadrillecommandant) van het escadrille van zes Bostonbommenwerpers van het 226^e squadron-RAF (dat op 07 mei 1942 in de late namiddag de elektriciteitscentrale van Bredene-Oostende bombardeerde waarbij het doel niet getroffen werd maar waarbij onder meer 6 dodelijke slachtoffers vielen in de aanliggende woonwijk) getuigt hierover het volgende in een brief waarin hij zijn oprechte excuses aanbood aan mijn echtgenote die in dat bombardement haar ganse familie: haar hoogzwangere moeder, twee zusjes en twee broertjes, verloor. Ik citeer: ‘...*For our part, we know now that bombing is inherently inaccurate, with technically limited equipment, and we often wondered and sometimes guessed that our bombing efforts might have unfortunately caused wholly unintended civilian casualties...*’. Einde citaat. (‘...Wat ons betreft, we weten nu dat bombarderen met een technisch beperkte uitrusting erg onnauwkeurig is en we vroegen ons dikwijls af of, en veronderstelden soms dat, onze inspanningen om te bombarderen ongelukkiglijk de oorzaak waren van geheel onbedoelde burgerlijke slachtoffers...’). Zo’n toestanden waren nu eenmaal eigen aan

oorlog! Hij zegt ook nog: '...*War is an awful and, we hope, outdated circumstance that will never recur...*' ('...Oorlog is een afschuwelijke en naar we hopen achterhaalde zaak die nooit meer zal terugkeren...'). Peter was *a gentleman and a friend*. Laten we het hopen met hem.

VAN DE AUTEUR

Ik had niet de bedoeling alle luchtbombardementen op Oostende te beschrijven. Ik heb mij uitsluitend beperkt tot feiten uit de lucht oorlog en andere gebeurtenissen waarvan de bewoners van de Vuurtorenwijk en hun onmiddellijke omgeving slachtoffer en/of getuige waren. Het zou wellicht interessant zijn voor het nageslacht en de geschiedenis van onze stad moesten allen die zich hiertoe geroepen voelen de oorlogsgeschiedenis van hun eigen wijk schrijven en publiceren.

BRONNEN

1. Archiefbank Stad Oostende – BE/SAO/SAD 521/0339.
2. Brief van 10 december 1995 – Flying officer Peter Saunders († 2005)
3. Circus 157 – André Vandenameele en Dirk Decuypere - 1987.
4. Dagblad 'Daily Express' – 28-10-1941.
5. Dagboek van het '350e Belgian Squadron RAF' 1941-45.
6. Dagboek luchtbescherming Bredene 1941-1942 – Janssens Jacques - hoofd LB.
7. De historiek der bombardementen van Oostende.
8. Fatale seconden – André Vandenameele en Dirk Decuypere – 1995.
9. Herinneringen van een jonge Vuurtorenaar-Adjutant v.d. brandweer (OR), door Roger Willems -1998.
10. Oostende onder de Nazi's deel 1 en 4- André Asseloos.
11. Totale oorlog – Band II – Henri Bernard professor KMS (Koninklijke Militaire School).

FOTO'S

1. Flak 88mm in actie-eigen fotoarchief.
2. Panorama Vuurtorenwijk -eigen fotoarchief.
3. Foto bommen over het Fort Napoleon -eigen fotoarchief.
4. Foto grafteken slachtoffers bombardement 07 mei 1942-eigen familiearchief.
5. Foto snelbootbasis en omgeving-eigen fotoarchief.
6. Foto *Hauptmann* Josef Priller - zie bronreferte 3 – blz.166.
7. Foto nachtelijk afweergeschut - zie bronreferte 8 - (m. de vinck) – blz.176.

ERRATUM aan: 'DE VUURTORENWIJK IN DE IIe WERELDOORLOG' – deel 1

1941: Blz.2009/186- laatste paragraaf -1e lijn lezen: In de nacht van maandag 10 op dinsdag 11 februari wordt door *HMS Erebus* van de *Royal Navy*....'

2^e Lijn: lezen 38 cm ipv.38 mm.

Toelichting: HMS EREBUS

De beschieting van de Vuurtorenwijk in de nacht van maandag 10 op dinsdag 11 februari 1941 werd uitgevoerd door de monitor *HMS Erebus*-7200 ton, lengte 400 voet, breedte 88 voet, diepgang 11 voet. De monitor was, naast een aantal kleinere kalibers, voorzien van twee kanonnen van 15 inch (38 cm). De dracht van de 15 inch kanonnen bedroeg ca 40000 yards (36,5 km). Daarmee rekening gehouden moet het schip bij de beschieting aan de noordkant van en binnen de 'Oostdijkbank' gelegen hebben. Het bombardement duurde 15 à 20 minuten. De *Erebus* werd geëscorteerd door drie torpedojagers.

Erebus was de God van de duisternis in de Griekse mythologie. Ook nog de naam van één van de vier vulkanen op *Ross Island* op de Zuidpool ontdekt door de Brit James Clark Ross die één van de vulkanen naar één van zijn schepen noemde: de *Erebus*.

Getroffen werden: het *Sperrgebiet* en ook de haven, de Sint-Antoniuskerk en een er achterliggende muur van het nonnenklooster. Op de Vuurtorenwijk vielen twee granaten, één op de kerk en één voor de kerk in een open ruimte tussen de huizen. De kerk werd zwaar beschadigd. Waarschijnlijk ging het hier om te ver afgevuurde proefschoten. Het vuur werd geleid door een vliegtuig dat lichtfakkels afwierp boven het doel. Er vielen geen burgerslachtoffers op de wijk. Het totaal afgevuurde obussen bedroeg 30 à 40. Alle granaten, buiten de wijk, vielen in het *Sperrgebiet*. De ontploffingen werden gehoord tot in Brugge.

Bron: 'Filestore national archives government UK'.

'Britains glorious Navy' van Admiraal R.A.S Bacon.

Met dank aan: de heer I. Camerlinck-KLO.

